

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AI MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

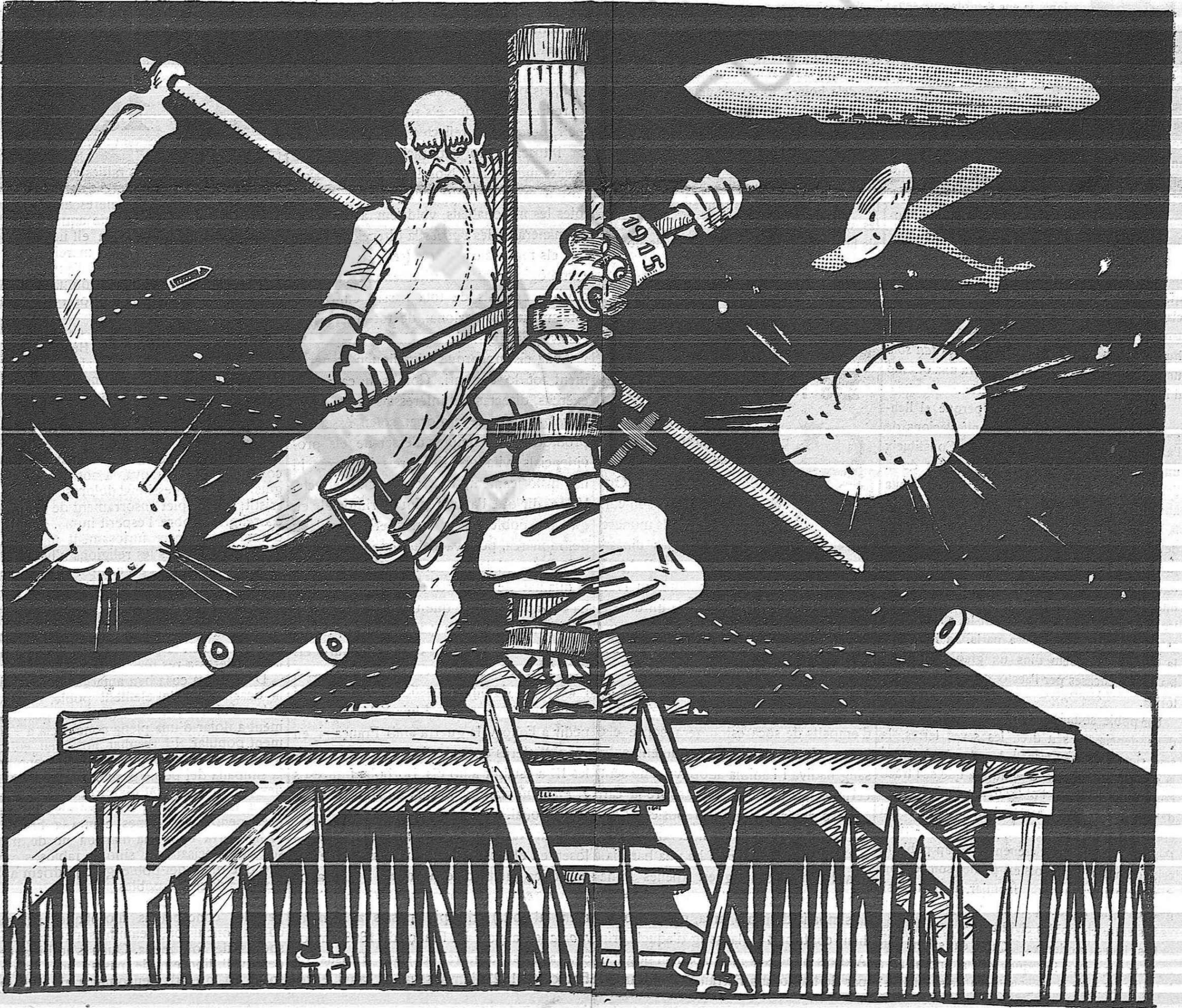
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMELA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

LA MORT DE L'ANY

L'avi Temps.—Donem-li l'adéu q's mereix, i anem per un altre.

La llengua del nostre poble

Glorificant avui, diada de la Llengua Catalana, el parlar del nostre poble, LA CAMPANA DE GRACIA no fa més que confirmar la seva història. Des d'aquestes places, sempre hem parlat als catalans en català. Així ens hem entès millor amb els nostres lleïdors; i hem dit les coses en el mateix franc parlar de la nostra gent, que arriba al cor i expressa amb insuperable força els sentiments populars.

Perquè som catalans parlem en català als homes de Catalunya. I també perquè som lliberals. El respecte a la llengua dels pobles és un dels principis del lliberalisme modern. Per xò nosaltres com a catalans i com a lliberals, tenim per tirànica l'imposició d'un llenguatge que no és el nostre en les escoles, en els tribunals, en les corporacions públiques, en els documents notariais, en les oficines i delegacions de l'Estat. Imposar una llengua és tan despòtic com imposar una religió. No té dret a dir-se lliberal, ni a dir-se republicà, el que defensi o comporti aqueixa imposició.

El republicanisme català té una gloriosa tradició catalanesca. En els dies de lluita i de revolta, els vells cabdills republicans parlaven en català al poble de Catalunya. Aquella famosa cançó revolucionària d'Abdó Terrades, en català va ésser escrita i en català la cantaven els fills del poble.

Nascuda en aquells dies d'entusiasme democràtic, LA CAMPANA DE GRACIA ha conservat el vestit català que de cop va posar-se, ben contenta de dur-lo enmig de les esfrecs tristes que ha vist i veu al seu voltant.

I ara, bon any nou, per la nostra llengua. I bon any nou per vosaltres, catalans.

La llibertat del llenguatge

DAVANT l'actual recrudescència de la qüestió de la llengua catalana, ja ens sembla que sentim els arguments de certs contradictors de dintre casa: «Bah! Això de la llengua és una rebequeria dels catalanistes, un sentimentalisme romàntic i passat de moda. I ni per una rebequeria, ni per un sentimentalisme, se pot anar contra els interessos d'un poble i contra les idees modernes. Podem usar el català en la vida familiar i privada. Però en la vida pública, i sobre tot en la vida oficial, el castellà s'imposa, perquè és una de les grans llengües mundials, parlada per cinquanta milions d'homes i per vint Estats.»

Oh la suficiència buida dels qui es creuen saber molt i en realitat no saben quasi res! La qüestió de la llengua, qüestió sentimental? És clar que ho és, perquè no hi ha poques coses tan fortament arrelades en la sentimentalitat humana com el llenguatge. Però no és tan sols una qüestió de sentiment. És alhora una qüestió d'idees. I és una qüestió de llibertat.

Es una qüestió de llibertat, perquè el llenguatge és una de les altes manifestacions de l'ànima dels pobles i dels homes. Constitueix una tirania obligar-los a fer deixament de la llengua pròpia i a usar parlada i escrita, una altra llengua. Tots els despotismes polítics de la història han atacat i ferit aqueix dret excel·lent del llenguatge propi. Tots han volgut imposar, junt amb el govern despòtic, junt amb una religió determinada, junt amb un dret estrany, una llengua estrangera. Quan s'ha volgut sotmetre un poble, aixafar-lo, destruir-lo, s'ha procurat aixafar i destruir la seva parla. La lluita per la llengua la trobem dins un gran nombre de les lluites enceses per l'acció de la tirania històrica.

Un poble sotmès o atacat defensa la seva independència, el seu dret, les seves terres, la seva riquesa, el seu treball. I no ha de defensar la seva llengua? S'ha d'avindre a que se'l tracti com a un criat i se l'obligui a usar la llengua dels senyors? Això serà admissible pels qui creuen que hi ha pobles-senyors i pobles-criats. Però els homes que creuen que cap poble és criat de ningú i que tots els pobles són senyors d'ells mateixos, han de rebutjar, amb intransigent energia, aqueix principi vil que estableix castes entre els pobles civilitzats.

Les idees modernes! Què en saben tots aqueixos que les invoquen per a oposar-les a les reivindicacions lingüístiques dels catalans?

Les corrents modernes van en una direcció completament oposada a la que ells s'imaginen. Les idees modernes, no solament són favorables al lliure ús dels llenguatges, sinó que consideren que el llenguatge propi és indispensable als pobles perquè en ells se produeixi aqueixa magnífica i odorant florida espiritual que rellena el nom de Cultura. Les idees modernes proclamen el dret de cada poble a la plena autonomia i exigeixen la desaparició de totes les tiranies que pesen tant damunt l'esperit com damunt el cos dels homes. Entre els defensors del dret lliure ús de la llengua pròpia, hi ha els països més avançats d'Europa, els homes més lliberals de l'humanitat. Hi ha, essencialment, els socialistes.

Els qui a Catalunya demanem la plena oficialitat de l'idioma català som els sostenidors de les veritables idees modernes. Som nosaltres, els homes d'avui. Som nosaltres, els homes d'Europa.

A. ROVIRA I VIRGILI

Els reis i els pobles

SE ha senyalat moltes vegades aqueixa circumstància: el cas de Bulgària, el cas de Romania, són coincidències entre els monarques i els pobles respectius; entre les dinasties i les ànimes nacionals. Ferràn de Bulgària un Coburg. Ferràn de Romania un Hohenzollern. Constantí de Grècia un danès-tregat a les suggestions de l'imperialisme.

Vet-aquí una observació curiosa. Els reis que, segons els monàrquics, són encarnacions vivents de les patries, són els reis veritables *sens patria* que's coneix. És de d'empelts de soca estrangera sobre elbres nacionals, lluiten internament entre sang nadiua i l'ànima adoptiva. I no ser, certament, triomfa l'esperit sobre la carn.

Però no és sols la contraposició de les nacionalitats lo que fa fluctuar la voluntat dels reis. En cada rei hi ha una barreja de totes les niçagues. Apenes hi ha acció que no pugui reclamar els seus drets la simpatia d'un monarca, perquè totes han contribuït a la sang d'aquell príncep. Així els francesos mateixos han pogut parlar de traïdoria a Ferràn de Bulgària, n

a fill d'una francesa i nét de Lluís Felip. Així un diari de París, impugnant les raons aduïdes per a explicar les tortuositats anticonstitucionals del rei Constantí, ha dit que molt més fort és el seu parentiu amb Jordi d'Anglaterra i Nicolau de Rússia que amb Guillem de Alemanya.

Si el rei germànic de Bulgària ha pogut portar el país que regeix a una defeció contra la pròpia raça eslava, en canvi Pere de Serbia, rei indígena, és una forta prova de consubstancialitat entre rei i poble. El Karageorgevitch no ha mancat a la seva obligació de concitadà. Ha sabut ésser súbdit de sí mateix. I el seu tron, fonamentat en la sang calenta dels Obrenovitch assassinats, ha sabut caure dignament amb la pàtria màrtir.

* *

Després de tot, aquella qualitat dels reis, qui els fa ciutadans apart, desarrelats de totes les terres, hauria de produir ben diverses conseqüències, hauria d'ésser un veritable poder moderador, qui harmonitzés els interessos del dret universal amb el de les patries. Ben lluny d'ésser una representació viva de la pàtria, el rei deuria ésser una delegació permanent de l'humanitat davant la pàtria. Si els monarques són (idealment) el grau superior de les aristocracies, i les patries són (realment) el grau inferior de les comunitats, els reis deuria encarnar la ciutadania i no la pàtria.

Quan l'evolució de les polítiques ho permeti, els poders tindran, sens dubte, aqueixa representació que els reis no alcancen a tenir, perquè són reflectes de l'ànima popular i tosca, i no depuracions de les excel·lències individuals. Nosaltres, els que aspirem a establir un lligam permanent entre totes les nacionalitats, voldríem allunyar de tal manera de les patries la direcció o règim que els regents o *rectors*, (reis en el sentit etimològic) fossen veritablement supernacionals, apartats de tota passió ètnica, de tota superstició nacional, de tot interès exclusivament patriòtic.

Avui, els monarques signifiquen generalment tot lo contrari. Com són caps dels exercèits, directament interessats en la *gran il·lusió* egoista de la glòria, solen ésser els promotors, en comptes d'ésser-ne els providencials evitadors. Entre reis i guerres hi ha, històricament, una correlació perfecta. Val a dir que l'antic règim patrimonial, en que els pobles i les terres eren propietat del monarca, portava naturalment les guerres com a plets privats. I aleshores sí que la qualitat de monarca estava lluny d'aqueixa elevació ideal de que us parlava! Ni els reis representaven les patries, ni representaven l'humanitat; eren, ben al contrari, els defensors de sí mateixos, de llurs «Cases», i a voltes de llurs dinasties personals. Així la condició de nét de Lluís XIV no va impedir a Felip V la guerra amb França, i en canvi l'interès de parentiu va induir a Carles III a establir amb els Borbons francesos el *Pacte de família*, origen de tanta desgracia nacional.

Quan Napoleó va instaurar a son germà Josep en el tron d'Espanya, la resistència patriòtica que trobà es va deure a que l'anomenat *rei intrús* representava (inconscientment tal volta) principis oposats a l'*indigenisme* espanyol. La França de 1808 imposava a Espanya un rei de nova dinastia. La França de 1823 li imposava, en canvi, el rei

de la vella dinastia, degradat per la representació del mateix poble espanyol...

Les intrigues històriques entre dinasties no tenen res que veure amb la representació de les patries ni dels principis. Richelieu, cardenal, pogué lluitar contra exercèits catòlics en la guerra dels Trenta anys per interès dinàstic; com Carles V, per interès dinàstic, havia saquejat Roma. Així, igualment Ferràn de Bulgària ha arrostrat l'ingratitude amb la Rússia llibertadora per interès dinàstic i grandesa material; i Constantí de Grècia ha consentit en mancar a la firma d'un tractat i a la voluntat del seu poble per ignorats manejos diplomàtics. Els principis romanen ben lluny d'aqueixa política de càlcul. Política? Però és que podem anomenar la política? Política és regiment de ciutats, i no argucia d'interessos privadíssims. El *Tractat del Príncep*, de Machiavel, no és una obra de política, és un manual de les falacies de cort. Podria anomenar-se el *Manual del perfecte estafador reial*...

* *

Però al costat de Ferràn i Constantí com esclendeix, grandiosament excepcional, el nom de Albert de Bèlgica! Vet-aquí un ser *acclimatat*, acclimatat a la seva pàtria esquisida i també a la depuració del sentit de la ciutadania humana.

GABRIEL ALOMAR

El 1915

QUESTES ratlles veuràn la llum pública el dia darrer de l'any. Té ben merescut l'any que s'acaba, que aquestes ratlles siguin per a ell una puntada de peu. No mereix pas altra cosa. L'any 1915 constituirà l'any més funest de l'història d'aquest món tan ximple. No creiem que vingui a millorar-lo un altre de pitjor.

Hem vist la desaparició circumstancial, no definitiva, de la gloriosa Bèlgica i de la heroica Serbia, brutalment atropellades pel puny de ferro alemany. L'indignació que'ns ha causat la salvatjada, ens ha fet adonar de alguna cosa pitjor: de que hi havia gent que ho admiraven i ho aplaudien. Ànimes de bordellera que adoren la navaja del *apache*.

Hem vist en aquest any funest una altra cosa que, cosa estranya, a nosaltres, descreguts, ens ha impressionat dolorosament. Hem assistit al complet ensorrament de l'influència religiosa sobre l'esperit humà. Milions d'homes se llencen furiosament uns contra d'altres i de totes les religions n'hi han indistintament en tots els camps. El representant sobre la terra del bon Déu que's fastigueja al cel, prou predica la pau, però ningú se l'escolta. La religió no ha influït poc ni molt en la guerra, ni es tindrà en compte molt ni poc en la pau. De teulades en amunt ja no interessa res més que'ls avions.

D'una altra cosa ben amarga ens adonem; la desaparició del element poble. La tasca del socialisme semblava destinada principalment a dotar d'una plena consciència a l'element popular. El resultat no's veu enlloc. Malgrat haver-se demostrat plenament que la simpatia del poble grec és pels aliats, si demà el Rei i l'Estat Major decideixen lluitar a favor dels imperis centrals, el poble grec pendrà les armes contra la França i l'Anglaterra com una manada, no de mansos xais precisament, sinó de rabiosos cans. I lo que diem del poble grec podríem aplicar-ho a diferents pobles.

Mal any el 1915 per les idees tradicionals, per les concepcions filosòfiques admeses com a conclusions definitives, per les teories socials de tota mena. Quan s'acabi aquest desgavell, tindrem de passar una esponja sobre tot lo escrit i encomanar als savis que

quedin que construeixin uns nous fonaments més sòlids que'ls actuals, per a edificar-hi la moderna societat.

Tinguem, no obstant, la falaguera esperança de que l'instint popular sabrà organitzar, sobre bases més justes, el nou edifici social.

JEPH DE JESPU

LOS "PACIBOCHES"

ODA la «bocheria» del mundo está trabajando, abierta o solapadamente, para que se acabe cuanto antes la guerra, y se haga una

paz blanca, una paz gris, una paz que contente a todos o que no contente a ninguno, y de la que no resulte nadie ni vencedor ni vencido. El Papa—el primer austriacante y pacibоче del universo—no cesa de dispararnos pedradas de latín y caramelos evangélicos, para convencernos de que hay que deponer las armas y dejar a Dios el arreglo de las discordias que dividen y desgarran a la humanidad de hoy. Algo parecido pretenden los socialistas kaiseristas de Alemania, y ese ridículo fabricante de automóviles yankee, que hace servir la paz de reclamo de su industria.

El Papa y los socialistas no ven que el problema que tenemos planteado los hombres de Occidente no es de paz, sino de libertad y de justicia. La paz, como decía el otro día Maeztu, todos la queremos. Lo que no queremos es la Kultur pedante y salvaje. Lo que no queremos es la organización alemana, es el cuartel alemán. Lo que no queremos es la invasión de los hielos y las selvas del norte, es el despotismo y la brutalidad de los hombres rubios, siempre dispuestos a galopar hacia lo desconocido detrás de la espada y del caballo de los conquistadores. Lo que no quiere Europa es soportar la majeza del Kaiser y las baladronadas de los «hobereaux», de los hidalgos de Prusia. Lo que no quieren Inglaterra y Francia es aturcarse, es bulgarizarse, es quedar convertidas como Austria, en un feudo romano y en un feudo alemán.

Los socialistas y el Papa olvidan que Cristo y Carlos Marx no vinieron a pacificar el mundo sino a agitarlo, no vinieron a narcotizar a los hombres con encíclicas y con prosa del Vorwaerts sino a encender en ellos pasiones violentas, no vinieron a hacer que en la tierra reine la tranquilidad sino la justicia. Cristo, es cierto, fué llamado por los profetas hebreos, por los iluminados del Antiguo Testamento, Príncipe de la paz. Pero, él también dijo que había venido aquí abajo a traer la guerra, que había sido enviado a separar al hijo del padre y al hermano del hermano. Carlos Marx no habló en sus misiones, de armonía entre el capital y el trabajo, de acomodamientos en la injusticia, sino de lucha de clases y de guerra implacable a la burguesía y al capitalismo.

Pues, hoy, la injusticia y la tiranía y el mal lo representan en la tierra los Emperadores guerreros, los Césares místicos del centro de Europa, y sobre todo Guillermo el bárbaro. Lo representan los violadores de Luxemburgo y de Bélgica, los asesinos de miss Cavell, los torpedeadores del «Lusitania» i del «Ancona», los incendiarios de

Lovaina, los catedralicidas de Reims, los que dinamitaron de noche desde sus aeronaves piratas a Londres y a París, los que enviaron el famoso ultimatum a Servia, los cancilleres que dicen que los tratados no son más que pedazos de papel.

Guerra, pues, a muerte, a los alemanes agresores. Nada de paces prematuras, de paces cojas. Nada de sentimentalismos pacifistas, ni de mansurronerías evangélicas. Nada de composición en el mal. Mi gran error, decía Napoleón en Santa Elena, ha sido el no haber destronado al rey de Prusia, el no haber arruinado la casa de Brandeburgo. Que no tengamos que decir otro tanto nosotros, de aquí a veinte años. Alemania ha provocado la guerra, Alemania la ha querido. Hay, pues, que hacérsela, hasta que se rinda, hasta que caiga reventada, hasta que caiga vencida, hasta que levante las manos implorando misericordia.

¿La paz? Sí, sí. Cuando la quiera Alemania, cuando la quiera el Kaiser. Pero con estas condiciones: Disolución del Imperio alemán, del imperio austro-húngaro y del imperio otomano; destronamiento de los Habsburgos de Austria y de los Hohenzollern de Prusia; evacuación de Bélgica, de Servia y de las provincias ocupadas de Rusia y de Francia; indemnización de 50 mil millones a los aliados; reparto de la escuadra alemana entre los vencedores; aniquilación de la casa Krupp y destrucción de las usinas de Essen; devolución a Francia de la Alsacia y la Lorena; reconstitución de Polonia; liberación de las nacionalidades oprimidas por Austria; agregación de Trento y Trieste a Italia; constitución de la gran Servia, etcétera, etcétera.

¿La paz? Sí, sí. Cuando podamos exclamar, como Breno, echando nuestra espada en la balanza: «Voe victis!» Cuando podamos ir a la tumba de Paul Deroulède y gritar con todos nuestros pulmones: «¡Deroulède, ya están en Berlín!»

ANGEL SAMBLANCAT

Londres, diciembre de 1915.

Sonata XXVII

JA us haveu crosplit el gall? Ja l'haveu paït? no us han fallat les brometes del dia de Ignocents?

Doncs, ara va bé! Prepareu-vos per a menjar els dotze grans de raïm en la nit de Cap-d'any, i a dir: bon any sigui de bé. Vés a nosaltres tant neutrals qui ens empetarà la basa, ningú. Ja ho canta aquell ximplet de Moni:

«Qui ha fet avui, farà demà;
Si avui fa sol, demà plourà.»

I amb pluges ara que assahonen la terra i amb un bon sol que faci treure el cap als blats del camp, no cal preocupar-se.

Que no hi ha una pesseta en el tresor públic? Que'l deute cada dia és més gros? Que això del Marroc l'acaba de fer impagable?

Jo coneixia a un fulano optimista, precursor del senyor Casas-Carbó, el qual quan li anunciaven una desgracia, responia:

—Millor.

En comptes del cèlebre: ara va bé! del candidat a regidor abans anomenat.

A mi també m'agradaria tenir pit per a contestar: Millor! a tot i ho faria de bona gana si sabia que després del mal temps vindria la bo-

nança; si pensava que les gents esperonades per tants desacerts, per tantes promeses incumplides, per tantes burles s'havien de revoltar de una vegada i derribar a puntades de peu o a trets o amb les uncles i les dents aquest tinglado indecent on se representa la comedia de la vida nacional, neutral, flamenca, serraïnesca i cerical.

Però, com que això no es veu venir, com que l'agent reb les garrotades com si fós—o essent—l'se dels cops, és a dir sense tirar coces, ni moure les orelles tant sols, no puc dir-ho:

—Millor!

Perquè sempre fa angunia veure com atueixen a vergaçades a una bestia tant pacienta com és el nostre pobre poble. I al menys pogués menjar... però ca! Molta llenya, molta feina, i le garrofes ensumades.

Mira El Dia Gráfico:

—Acto de entregar la vara, a don José Colisso, el Alcalde interino senyor Pich i Pon.

Pobre Pich i Pon! Ja s'ha acabat el fer el m... que diu aquella noia. Pensar que ja no el saluden els municipals des de dissabte dia primer; pensar que'ls urbans són capaços de reptar-lo, àhuc de detenir-lo... Sic transit gloria mundi.

I si això pot passar al senyor Pich i Pon, que n'arribarà als Arola, Balugera, Cuca fera, e., etc. Sobre tot an aquest últim.

Quan tingui que tornar a la Casa Gran per algun assumpte i un curiós,—intrigat per la seva estatura, les seves ulleres i el seu llibre sota el braç—pregunti:

—Quién es este japonés?

El gura, en comptes de respondre:

—El digno concejal don Oriol Martorell, Dirà:

—La Cuca... La Cuca fiera, austera o severa... que sé yo, pero en fin: la Cuca!

Què hi farem! el món és aixís, prenem-lo tal com és, i sinó podem fer-hi res més, bevem-hi.

MORITZ LXIII

Notes de fòra

Mines de Surroca.—Vuit mesos que tenim titlle per l'article 29. Li desitgem un bon fi i principi d'any, per lo bé que s'ha portat: dir òlt i no fer res.

Així és que si d'aquí endavant, que creiem se'n tenim per dos anys més, fa igual, podem dir-li en verdader castellà: Hojas del árbol caídas, juguete del viento són. Entesos?... Entesos!

Problema difícil

Fa dies que en Joan Bonhome està que sembla mig boig, torturat per una idea que li lleva tot repòs i el submergeix en un caos de dubtes atterradors.

—Té!—diu, agafant el diari i fixant-se en la secció de notícies de la guerra:—ahir sols, pels encontorns de Dixmude, van haver-hi trescents setanta cinc morts; més avall, siscentos catorze; cap a l'Alsacia, cent nou; a l'Isonzo, doscentos trenta; a Albania, mil setcentos dos; al Dardanel, una pila; prop de Riga, una munió; a l'Anatolia, un escàndol... I això no és ahir tant sols; no; això passa cada dia; el dimecres, el dijous, el divendres, el dissabte, el diumenge... i jo pitjor és que, segons diu la premsa, aquest drama esgarrifós durarà encara setmanes, mesos, anys poisè. I dic jo:

—Perquè, aquestes hecatombes? Tanta abundancia de morts tantes vides destruïdes, ¿com no trabsalsen el cor

d'Aquell que sols amb un signo podria arreglar-ho tot?... Calla!...

I al di això, en Bonhome, com decidint-se de cop a aclarir els terribles dubtes que li causen tant trastorn, clava patacada al diari i se'n va a trobà al rector.

—Pare Aleix—li diu molt serio:—¿Tindrà vostè l'atenció de resoldre'm un problema? —Encara que siguin dos, —fa el capellà tot amable.—¿De què's tracta?

—Un servidor acostuma a llegir el diari. —Jo també.

—I entre els horrors de la guerra, em fixo sempre en els morts que hi cauen.

—Jo faig lo mateix cada dia. —N'hi ha una barbaritat...

—Molts!... —¿No li fan llàstima? —Vaia!

—¿No li sembla que aquests xocs són una cosa que indigna?

—Els crec un desvari odiós. —Doncs digui: Déu, senyor i àrbitre de tota la creació;

Déu, pel qual res hi ha impossible, Déu, tant bo, tant amorós, ¿com permet semblant escàndol?

¿Perquè tolera que al món hi passin aquestes coses? —El rectò es torna un xic roig i, acostant-se-li a l'orella, li diu en veu baixa:

—Noi, ¿tu no sabs perquè ho tolera? Doncs, et sóc franc, jo tampoc.

C. GUMÀ

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 24 AL 30 DE DESEMBRE 1915

Per terra

Al front occidental, les lluites d'artilleria creixen en intensitat, fent preveure pròximes ofensives. En les muntanyes del Hartmannsweilerkopf (Alsacia), els francesos s'han apoderat de alguns kilòmetres de trinxeres enemigues, fent uns 1.500 presoners.

Al front rus i italià, calma relativa. Als Balcans, els montenegrins han deturat l'avenç dels austro-hongaresos.

Als Dardanel, viu canoneig.

Al Cáucus, èxits de detall dels russos. A la Mesopotamia, els anglesos han rebutjat tots els atacs turcs contra les posicions de Kant-el-Amara.

Per mar

Un navili francès ha destruït una bateria turca a la costa del Asia i ha perseguït a dos submarins alemanys o austríacs.

L'activitat d'aquests ha augmentat.

Per l'aire

L'activitat aèria segueix, però no hi ha cap fet especialment remarcable, com no sigui el bombardeig de certs establiments de Constantinoble per avions aliats.

REPICS
Ara us aquí el tema del sermó de Nadal, desenrotllat pel predicador de l'església de Betlem: «El fin de la Encarnación del Hijo Dios fué para que los hombres dieran gloria a Dios y haciéndolo así habría paz en el mundo; hoy que han desobedecido sus mandatos, por eso nos envía la guerra.» Ja veieu que no pot ésser més llarg. Ni més germanós!

Diuen que al senyor Collaso, el nou alcalde ja vell en afers municipals, no li plauen certes coses que passen al Ajuntament. I alguna classe d'empleats municipals està que no'ls hi arriba la camisa al còs... mèdic. Entesos? Doncs, no'n parlem més, que potser hi hauria trencadica.

SALUTACIÓ

Sembla que la futura minoria lliberal del nostre Ajuntament, és a dir, els senyors Grañé i Companyia que han de constituir-la, telegrafien fa dies al comte de Romanones preguntant-li que no fes cap gestió respecte a nomenament d'alcalde sense escoltar-los an ells. «Sin oirnos antes a nosotros» diu que deia el telegrama dels infusoris.

Com que'n Suárez Inclán té molta mà dreta i està acostumat a entendre-se-les amb peixos grossos, maneja com li sembla als infusoris.

¿Saben que li volien dir al comte de Romanones? Que deixés al Ajuntament elegir son alcalde.

No està mal. Ho aplaudim. Però, home! que siguin ells qui ho demanin ja és més pintoresc.

Els senyors Prat i Carol tragueren el segon premi de la rifa de Nadal, per lo que'ls felicitem coralment.

Pocs dies després els moços de l'Esquadra, de vigilància al Prat, detingueren a un tal Caròl i Prat.

¡Vagin a creure en la bona estrella dels apellidos!

S'anuncia un míting monstruo per a protestar de la tornada d'en Maura a la vida política activa.

Tractant-se del home de 1909 per força havia d'ésser monstruo.

Així la lluita resulta igual: Monstruo contra monstruo.

Segons el senyor Suárez Inclán, fins ara han vingut anualment de Portugal 12 milions d'ous.

Ja són ous.

I pensar que encara hi han il·lusos que voldrien fer la guerra als portuguesos!

Després d'aqueixa estadística creiem que's convenceran de la superioritat dels nostres simpàtics veïns.

Vegin quin telegrama:

«El primero de enero se efectuara en el ministerio de Marina la enajenación de la vieja Numancia.»

No ha sido posible conservar el glorioso barco, tan lleno de recuerdos, históricos y pasará a manos de particulares para ser desguazado seguramente.»

Ja ho veuen! Es tot un símbol. I ens faria riure molt si no fós una revelació tan tremenda de la general *quiebra* espanyola.

D'això ¿no'n dirà res el senyor Royo i Villanova?

La Vanguardia té una secció quin títol ens produeix sempre una impressió tremenda. No n'hi ha per menys. Un no sab cap on girar-se ni com pendreu-ho:

¡Movimiento de bolsas!

Que'ls hi sembla?

Ja'ls hi deiem!

Un dels polítics madrilenys que comença a bellugar-se per a la reorganització del partit conservador és... en Gabriellet Maura.

Això ja és ensenyar massa l'orella. Se pot ésser bon fill sense tanta oficiositat. Total per ara en Bielet pot arribar a ésser Subsecretari. No n'hi ha per a tant!

El senyor Urzáiz és un home que si com molts creuen, portarà raons, també porta novetats,

Una d'elles és la de no deixar contentes a les comissions que'l visiten.

S'haurà acabat allò de... «los comisionados salieron muy satisfechos...» etc.

¡Prou de farses que no convencien a ningú!

Per fi, matem an aquest lladre de 1915! Ja era hora.

¡Vagi enllà amb totes nostres condemnes!

S'haurà d'adoptar, per a les felicitacions, la fórmula de:

«Per molts anys... que no se assemblin al 1915.»

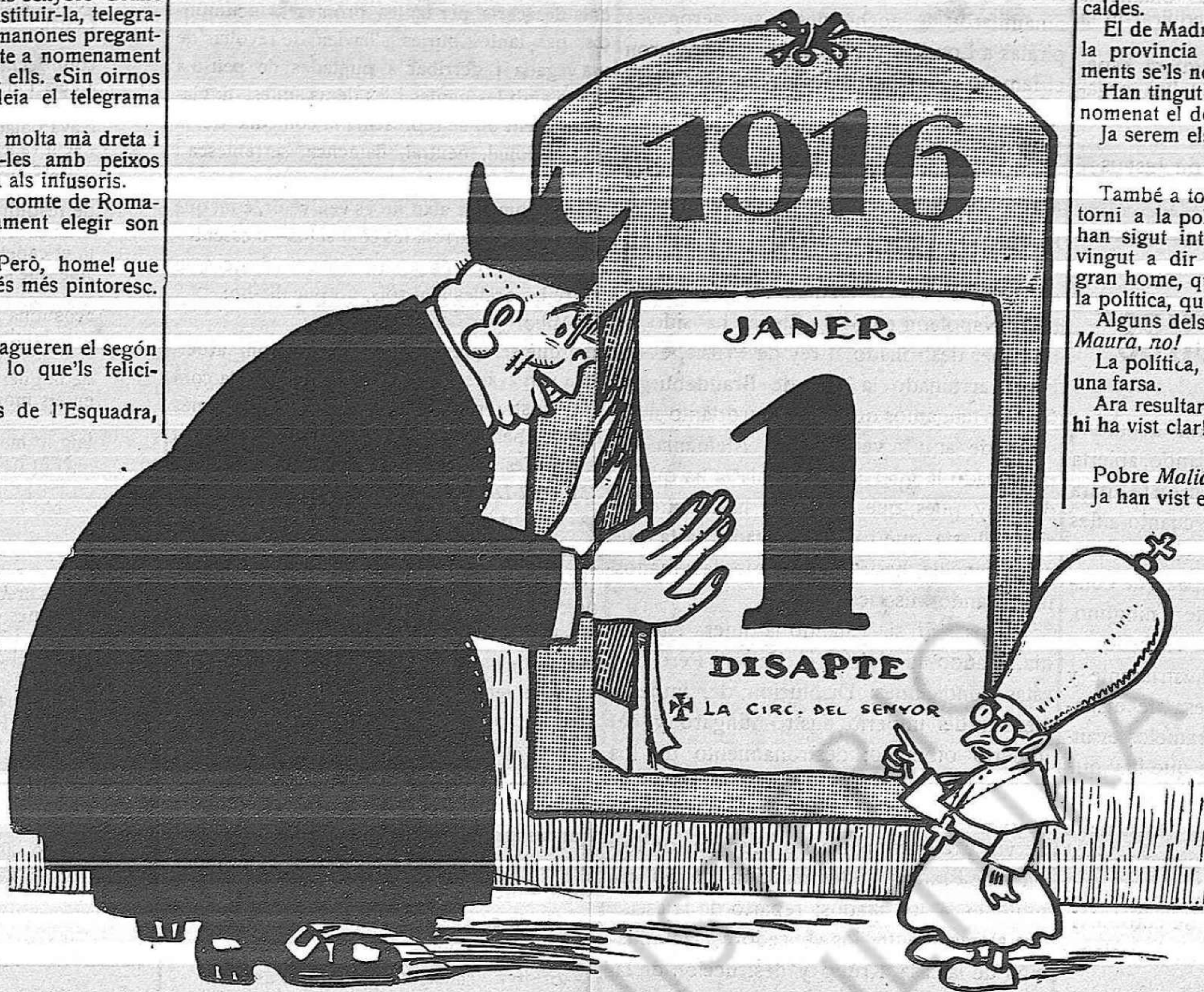
Serà el millor desig, amb permís dels que hagin tret la rifa.

No passen quinze dies sense que tornem a llegir en algun diari:

«Hoy, a las once, en la iglesia... se celebrarán solemnes misas por el alma de los carlistas.»

Quan resen tant per ells i els dediquen tantes misses, senyal que confessen que foren grans pecadors.

I és inútil, perquè així i tot no entraran al cel. Sant Pere està prou al tanto de les seves malifetes i sab que no tenen perdó de Déu.

—Bon any tinguem, senyor Sant Pare!

—Que vols dir que n'hi ha cap de dolent, per nosaltres?

L'etern plet de la llengua

—Hábleme usted en cristiano?

—Ho faré quan vostè sàpiga dirsetze jutges mengen fetge d'un penjat.»

A propòsit d'això dels nomenaments d'alcaldes.

El de Madrid ha demanat al Govern que, a la província de Burgos, deixi que'ls Ajuntaments se'ls nomenin ells mateixos.

Han tingut bon cuidado de que ja estigués nomenat el de Barcelona!

Ja serem els últims, ja!

També a tothom li sembla bé que en Maura torni a la política activa. Tots els polítics que han sigut interrogats sobre aquest punt, han vingut a dir lo mateix: Que en Maura era un gran home, que era una gran cosa que tornés a la política, que ells ho celebraven molt, etc., etc.

Alguns dels polítics interrogats, eren dels de Maura, no!

La política, com vostès veuen, segueix essent una farsa.

Ara resultarà que en Gili ha sigut l'únic que hi ha vist clar!

Pobre Maliano.

Ja han vist en lo que va quedar la seva dissidència?

En una vergonyosa retracció, molt pitjor que la del pare Ferrándiz.

Al sortir del «Mundial», ja no era el fogoso gallego que levanta las masas.

Ja no era més que un trist Botones. Els botons els hi havia posat en Lerroux...

I que eren de fòc!

Ja deuen conèixer els actes populars amb que's festejarà la Llengua Catalana, demà, dia primer de janer:

Al matí: míting.

A la tarde: gran festa popular al Palau de Belles Arts.

Al vespre: funció teatral catalana.

Nota bene. — Als esmentats

actes hi seran atentament convidats els senyors Benet i Colom i Royo Villanova.

Lo difícil és que hi assisteixin.

El capellà de l'església parroquial de la Concepció demana almoines als seus feligresos per a les obres que acaben de fer-se en aquella parroquia.

Segons explica en una circular, s'havien equivocat al fer els pressupostos de les obres esmentades. En lloc de 19.000 ptes. n'han costat 64.000.

Amb «tan plausible motivo» vol que la diferència la paguin els feligresos.

Home, senyor rector, sembla mentida que li aprovessin la lògica a vostè!

JEROGLÍFIC

I
PACO
MINES
O O O
PARENTIU

E. Sala (Noi maco).

Dissabte vinent, dia 8 de gener

La Campana de Gracia

publicarà un magnífic

NUMERO EXTRA

■ ■ ■

Cap d'any polític
internacional i nacional

■ ■ ■

8 planes de text i ninots

10 cts.

Imprempta LA CAMPANA Y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y Cte